

РЕШЕНИЕ

№ 1959

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **11844** по описа за **2023** година докладвано от съдия Анастасия Хитова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от В. И. И. срещу Решение № 4424/04.10.2023 г., постановено по НАХД № 6318/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС). В касационната жалба са изложени доводи за нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63в ЗАНН. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменен издаденият електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът не се явява и не се представлява.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/, в писмени бележки, постъпили на 22.02.2024., чрез юрк. Х. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение

В съдебно заседание ответникът не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд София град, XII касационен състав намира, че жалбата е

подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното решение е изменен електронен фиш /ЕФ/ Серия К № 5761829, издаден от СДВР, с който на основание чл.189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 3 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП на В. И. И. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева, като деянието е преквалифицирано в такова по чл. 21, ал. 1 ЗДвП вр. чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП и е намален размерът на наложената глоба от 200 на 100 лева.

За да постанови този резултат, от фактическа страна СРС е установил следното:

На 05.04.2022 г. в 20:51 ч., извън населено място, по главен път Е 80, [улица]до № 578, с посока на движение от [улица]към [улица], с мобилна система за видеоконтрол АТСС CORDON M2 е заснет лек автомобил „Jeep Wrangler Unlimited“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на В. И. И., движещ се със скорост след приспаднат толеранс от 79 км/ч, при ограничение на скоростта от 50 км/ч, въведено с пътен знак В 26. Извършеното е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, поради което е издаден процесният ЕФ.

Районният съд е обусловил изводи, че в административно-наказателното производство не е допуснато съществено нарушение на процесуалните правила, правилно е ангажирана административно-наказателната отговорност на В. И. И. за извършеното нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП, като е изменил НП, тъй като не са налице данни за извършване на нарушението при условията на повторност.

Решението на СРС е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Противно на твърдяното в касационната жалба, районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Касаторът не оспорва, че на посочените в ЕФ дата, място и час се е движил със собствения си лек автомобил с превишение на скоростта от 29 км/ч. Твърди, че в ЕФ е посочена единствено разпоредбата на чл. 182, ал. 4 ЗДвП относима за размера на наказанието при извършване на нарушение при повторност, но не и разпоредбата на чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП, уреждаща размера на наказанието при превишение на максималната допустимата скорост с 21 до 30 km/h. Твърдението е невярно и се опровергава от съдържанието на приложения по преписката ЕФ, в който ясно е посочено, че наказанието се налага на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 4 във връзка с ал. 2, т. 3 ЗДвП.

Касационната инстанция намира, че ЕФ съдържа всички реквизити, предвидени в чл. 189, ал. 4 ЗДвП. На базата на всички събрани по делото доказателства, правилно въззивният съд е приел, че на датата, отразена по електронния фиш, описаният в него лек автомобил е извършвал движение с превишена скорост, което обстоятелство е установено с техническо средство с издадено удостоверение за одобрен тип от БИМ и преминало успешно последваща проверка.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което на основание чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗДвП законосъобразно е ангажирана

административнонаказателната отговорност на касатора. Тъй като за нарушението на чл. 21, ал. 1 ЗДвП не са представени доказателства за извършването му при условията на § 6, т. 33 ЗДвП, правилно въззивният съд е изменил ЕФ като е намалил наложената глоба в съответствие с предвиденото наказание на кореспондиращата санкционна норма на чл. 182, ал. 2, т. 3 ЗДвП.

По тези правни съображения, касационната инстанция приема, че процесното решение е правилно и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, XII касационен състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4424/04.10.2023 г., постановено по НАХД № 6318/2023 г. по описа на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА В. И. И. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80 /осемдесет/ лева разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.